

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Nej, som jeg tror det også er fremgået af de tidligere svar, kan jeg naturligvis ikke bekræfte, at jeg kun skeler til pengepungen – i øvrigt hverken min egen eller andres.

Torben Hansen (S):

Tak for et forbilledligt kort svar.

Men det, der sådan set stadig væk er essensen i det her, er, at der må være en, der taler usandt. Enten er det ministeren i ministerens svar nu, eller også er det hr. Jørn Dohrmann, der taler usandt.

Det, vi som politikere og som borgere kan konstatere, er, at der på Ritzau den 12. december 2006 i et direkte citat fra hr. Jørn Dohrmann står, at ministeren på et møde har sagt til hr. Dohrmann, at ministeren tog højere hensyn til pengepungen end til børnene. Og det må vi jo kunne få endeligt afkræftet, og hvis ministeren afkræfter det, må ministeren jo også dermed kunne bekræfte, at hr. Dohrmann i det her ritzautelegram taler usandt. Begge to kan ikke have ret med det udsagn, der står her. Det er umuligt.

Kl. 14.40

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Det kan altså gøres kort. Nu er Ritzaus Bureau ikke sådan et sandhedsvidne for mig om hvordan og hvorledes, så det vil jeg slet ikke gå ind i. Jeg har offentligt hele vejen igennem sagt: For mig er det her et spørgsmål om proportionalitet. Det er et spørgsmål om, om der er en sundhedsrisiko eller der ikke er. Det er et spørgsmål om ordentlig og fair regulering i forhold til de mennesker, vi regulerer for, og en lang, lang række andre ting. Og dermed har jeg svaret på hr. Torben Hansens spørgsmål.

Steen Gade (SF):

Når vi nu er ved hr. Dohrmann, som det her spørgsmål jo bl.a. handler om, så har jeg forstået på det forløb, vi har haft – i hvert fald har det været miljøministerens opfattelse – at hr. Dohrmann tidligere har godkendt det, som miljøministeren nu gennemfører.

Mit spørgsmål til miljøministeren handler, at jeg faktisk synes, det er ærgerligt, at miljøministeren ikke fik lavet en frivillig aftale eller fik brugt kræfter på at lave en frivillig aftale, så vi havde fået en aftrappingsordning, der ikke havde været så lang som den, der er her nu. Hvordan vil ministeren forklare, at ministeren ikke gjorde den indsats og lavede den aftale? Som jeg

er orienteret, så ville den kunne have været lavet.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Jeg tror, hr. Steen Gade ved lige så godt som jeg, at der ikke er nogen af os, der ved, hvad man kunne have lavet. Det er et faktum, at i oktober meddelte vi branchen og i øvrigt Folketingets Miljøudvalg, at der vil blive udsendt en bekendtgørelse, at den vil gå ud på det og det, og at de har de og de datoer at rette sig efter.

Der viser juristerne i Justitsministeriet fuldstændig klokkeklart, at når man har sådan en bekendtgørelse, så har man også et retskrav på, at så er det sådan, det forholder sig. Så det er sådan set den korte forklaring på det.

Men nu synes jeg også, at vi skal huske, at branchen har bidraget med noget frivilligt, nemlig ved pr. 1. oktober ikke længere at importere de her ting. Så alt andet lige står der jo mindre på de danske hylder, end der ellers ville have gjort.

Steen Gade (SF):

Vi kan jo aldrig helt vide, hvordan det ville have været, men jeg tror da, både miljøministeren og jeg er klar over, at der var en pæn chance for at få en frivillig aftale med branchen, så vi ikke skulle vente de her 3 måneder, men f.eks. kunne have fået 6 uger, 1½ måned eller sådan noget. Jeg kan altså bare ikke forstå, hvorfor miljøministeren ikke brugte muligheden og tog den chance. Mine kontakter med branchen har i hvert fald været sådan, at jeg ikke har vurderet det som umuligt.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Jeg synes altså, det her er sådan en af de typer debatter, hvor man kan sige, at det sikkert er sjovt for dem, der deltager, men jeg tror ikke, det er sjovt eller relevant for ret mange andre.

Jeg synes jo alligevel også, at det er tankevækkende, at dengang der blev lavet forbud mod ftalater i legetøj for de 0-3-årige, der vitterlig er beregnet til at komme i munden, og hvor der er en dokumenteret sundhedsrisiko, besluttede hr. Torben Hansens partifælle og regeringsparti, dengang Socialdemokratiet, at de ville give 12 måneders ekstra frist, hvor vi altså kun siger 3 måneder. Så vidt jeg husker, hed direktøren i Miljøstyrelsen dengang hr. Steen Gade, og derfor tror jeg også, at både hr. Torben Hansen og hr. Steen Gade dybest set godt ved, at det er en meget fornuftig og rimelig måde, vi har